

andre i ret lave Stillinger, kunne ikke være bestemmende for dem, der ikke tør stole paa egen Afgørelse. Derimod kunne vi med fuld Føje støtte os til de Folk, der staa som Indehavere af Ansvaret for det Forsvar, der skal føres, dersom Krigen en Gang bryder løs. De maa jo besegle deres Opfattelse med deres Liv og Blod og med vore Sønners Blod. Det er dog en Indsats, der betyder noget mere end dette, at man siger: Jeg tror, og jeg tror. I denne Henseende maa vi absolut bøje os for Sagkundskabens Autoritet.

Der er altsaa her en betydelig Forskel paa de forsvarsvenlige Partiers Standpunkter. Jeg kunde derfor ønske at vide, hvorfra det ærede Medlem og hans Parti have den sikre Forvisning om, at det Forsvar, de ville have, er tilstrækkeligt til at værne vor Neutralitet paa en Maade, som er fyldestgørende, og som kan blive anerkendt hos de Magter, som vente, at vi ville forsvare vor Neutralitet.

Sabroe: Det forekommer mig, at der vilde være god Grund til, naar vi nu for anden Gang debatterer det store Spørgsmaal om Forsvarssagen, at blive klare over, hvad et Fædreland er for de Herrer til Højre, og hvad det er for os til Venstre. Jeg tror nemlig, at der er ret afvigende Meninger derom.

Det, de Herrer til Højre kalde Fædrelandet, er ikke Fædreland for os, og det, vi mene med Fædrelandet og Fædrelandets Interesser, er for de Herrer det stik modsatte. Jeg behøver blot at bede ærede Medlemmer foretage det Tankeeksperiment, at Rollerne blev ombyttede i dette Land, saaledes at de, der under Valgkampagnen have krævet Forøgelse af de militære Udgifter, kom til at staa paa den anden Side i vort Samfund, ude i Skyggen, i Ydergrænserne. Jeg behøver blot f. Eks. bede Dem tænke sig, at vore Lensbesiddere, vore Junkere ombyttede de Kaar, hvorunder de leve, med Lejehusmændenes, at de flyttede ind i de ofte stinkende og sundhedsfarlige Boliger, som bydes disse, og maatte — baade de og deres Hustruer — staa op Kl. 4—4½ om Morgenen og arbejde til langt ud paa Aftenen for en lille Dagløn, at de maatte slide sig op, inden de blev gamle og graa, og saa, at der i mange Tilfælde blev budt dem en karrig tilmaalt Alderdomsunderstøttelse eller Fattigvæsenshjælp. Det er værd at overveje, om det ikke var muligt, at de Herrer, som nu indtage det krasseste militære Standpunkt, naar de byttede

Roller med de andre, da vilde se Sagen fra det samme Synspunkt, som den oplyste Lejehusmand nu ser den fra. Eller jeg beder de Herrer overveje den Mulighed, at f. Eks. Børsens Mænd, de Herrer, for mange af hvilke det gælder, at Arbejdsdagen er højst 2—3 Timer, en Arbejdstid, som ikke tager overmaade meget paa deres Kræfter, byttede med Arbejderen, som maa stille ved Refshaleøen Kl. 5—5½ for at erhverve sig den Arbejdseddél, som bliver anvist dem for en Dags Arbejde. Jeg er overbevist om, at i samme Øjeblik, som Rollerne blev byttede om, vilde de Herrer skifte Anskuelse. Jeg er ikke saa helt sikker paa, at de, som fik den Rolle at komme fra de daarlige til de gode Stillinger, vilde skifte Anskuelse, for de kendte de Kaar, under hvilke Smaakaarsfolk leve her i Landet. Eller jeg beder de Herrer overtænke: Om man byttede Roller mellem Storproprietærene her i Landet og Hedehusmændene, disse Folk derude, som i Tusindvis med deres Hustruer have slidt sig op, før de blev gamle, uden nogen Sinde at naa saa langt, at de kunde blive fri for økonomiske Bekymringer. For dem er der andre Interesser at varetage her i Samfundet end for dem, der føre Livet med helt andre Betingelser. Det gaar saaledes, som i sin Tid Edvard Brandes lader en af de rollehavende i „En Forlovelse“ sige: „Naar man flytter fra 1ste Sal til Kvisten, faar man et rart Overblik over det, man ikke tidligere saa“.

Jeg kunde, om jeg end ikke ønsker, at noget af mine Medmennesker skal leve under saa fattige Forhold, som Tusinder af vore Smaakaarsfolk leve under, ønske, at vore velstillede Medborgere blot for en Uge maatte komme til at leve under disse Kaar, saa vilde de nemlig erfare, hvor frygteligt Livet er i dette fagre, skønne, loypriste Danmark, og at der i dette Danmark er andre Spørgsmaal at gaa til Valg paa end Spørgsmaalet om at forøge den militære Rustning. Jeg beder de Herrer og Damer, der have været ude i Forsvarsagitationen, f. Eks. Ministerfruerne, som vi i disse Dage se garnere Tilhørerpladserne — og, det indrømmer jeg, garnere dem meget smukt, dette Ministerium er fra et ydre Standpunkt sikkert et udmærket Ministerium, det er, som i sin Tid bemærket, vel ekviperet, og med Hensyn til Fruerne gælder det, at vi aldrig have haft saa smukke Ministerfruer som i dette Øjeblik — som sagt, jeg vil bede de ærede Ministerfruer, som ogsaa have deltaget i For-